

Beynimden akan kelimelerin doldurduğu kağıtlar. Benim işim yazmak olmadığı gibi, kimsenin işi bu rayı okumak değil ve insanlar işleri olmadığı için okumayı seviyor.

Anlamalı, yol gösteren, derde deva yazılar yazmak isterdim: Doğruluğu, güzelliği, insanların aradığını bulduğu hikayeler. Bunları yazmak için bunlara inanmak lazım herhalde. İnanmadığımda yazdığım yazıların sonu silinen dosyalar oluyor, insanın kendi yazdıklarının ona kendini kötü hissettirmesi mümkün mü?

Bir yerde, Türkiye’de *fikir namına* ortaya konan pek çok kelimenin, bir yerden bir yere gitmek için manasız olduğunu görüyorum. Bizim mefkure üretmesi gereken kalemlerimiz, rekabet az olduğundan mı, yoksa bu milletin genel ilgisizliğinden mi bilinmez, *goygoy* yaparak sayfa doldurmuş. Şairlerin *fikir adamı* sayıldığı bir iklim burası, onların lafazanlıklarının *ideoloji* sayıldığı. Bizim *otokton* bir ideolojimiz yok, varsa yoksa *devletçilik* ve onun suyu, suyunun suyu... Travmatik bir geçmişimiz olduğundan mı, yoksa kolayından itibar toplamak için mi, *ihraç* edecek bir fikir üretmiyoruz. İthal fikirleri de hep bildiğimiz türkülerin bestesi haline getirmişiz.

Naçiz fikrimce memleketin en kısır ve bunaltıcı tarafı bu. Tamam, *Amerikan İmparatorluğuna* karşı koymak gerekiyor ama bunu bizim *yerli malı*, *yurdun malı* Türkçülüğümüzle yapmamız mümkün değil. Çünkü Türkçülük dediğimiz, özünde Türk’ün Türk’e propagandası ve kendimizi iyi hissetmek, tarihimizin doldurduğu mezarların yanındayken korkmamak için söylediğimiz bir türkü. Bunun Amerikalılara (veya genel manada *Batıya*) bir zararı yok, onlar çünkü bu gibi *ideolojileri* metalaştırıp, satmayı, dizi yapıp arasına reklam almayı, rozet yapıp yakaya takmayı bulmuşlar, dahası ortada pasta olmadığına bu gibi ideolojilerin insanların bölünmesine daha faydalı olduğunu ve küçüğün küçük kalmasını sağladığını da keşfetmişler. Türkçülük yapmak uzun vadede Türklere faydalı mı, zararlı mı? Bunu hiç bilmiyorum. Bazen hastalık gibi geliyor, bazen şifa gibi.

Diğer taraftan bunun karşı cephesi de pek matah değil: İmparatorluğa ram olalım, onların kulu kölesi olalım, geçmişî bırakalım, gelecekte vazgeçelim... temalı bir fikriyat. *Batılılaşma* dediğimiz bu, kendimizin *Batı* karşısında ikinci sınıf olduğumuzu kabul etmek. Bu bir defa kabul edildiğinde, bir daha *bağımsız* hareket etmeye korkar oluyoruz. Çoğu insanımızın Atatürk sevgisinin altında bu *baba figürü olarak Batı* var, onun için vasat bir diktatör olduğu halde Atatürk’ü aşmak kolay değil. Batılılaşmayı *büyüme* olarak algılıyorsanız, ona karşı çıkmayı her zaman çocukluk ve *gerilik* olarak görürsünüz. İnsanlar babalarının hata yaptığını bilse de inanmak istemez.

Bu *baba figürü olarak Batı*, son 20-25 yılda tersinden de geçerli herhalde: Batı muhalefeti de *ergence* bir muhalefet bu yüzden. Belki bundan dolayı sıkılıyorum, Batı’ya karşı *atarlı ergen* gibi davranmanın *fikir* sayılması beni bunaltıyor. Biz artık yetişkin olamayacak mıyız? Dünyanın bize, bizim dünyaya denk bir millet olduğumuzu, sorunlarımızı atar yaparak değil, yetişkin gibi çözebileceğimizi görebilecek miyiz?